

Zrcadlo zrcadla

básně, postřehy, úvahy o světě kolem nás a v nás

Pavel Vagner 2012

Jsem člověk jako ty.
..... Otevírám ti jen své oči
a chci ti jen ukázat jiný pohled
na věci kolem nás.

Pocta básníkům

Nejsem básník. Pouze se o rým pokouším.
Vždyť každá báseň má mít duši a poté rým.

Jsem člověk a duši mám,
Při hledání rýmu svého života používám vše co znám.

Jsem člověk z básně lásky stvořený,
jsem básník snahou zmožený,
jsem rým touhou po životě šílený.

A vstávat

Dobré ráno a pěkný den i když tvé tělo chce ještě sen.
Ty vše zvládneš, jako nic.
Srdce tvé chce přece víc.
O lidech už nemluvím. Jsem Tvůj přítel já to vím.

TRILOGIE DARŮ MUŽE

Dar ženě

Svým srdcem tě volám,
a tak sílu k letu ti dám.
Svým pohledem důvod vyvolat.
Tvým úsměvem duši ti pohladit,
Polibky tvou vůni nasát...
a dechem provonět tvůj klín.
Tvou rozpálenou touhu svým mužstvím uhasit.
Něhou okamžik ukončit
a do vlasů ti zašeptat ... LEŤ

.....o ostatní se pouze podělit mohu.

Dar dítěti

Svým úsměvem radost vyvolat
a tichý souhlas darovat.
Tvou duši poučkami neklamat.
Trpělivosti prostor vytvořit,
a sobě možnost z ní se poučit.
Jako kůl malému stromku ve větru být.

..... tvůj dar si uvědomit.

Dar muži

Svým slovem úctu potvrdit.
Činem zrcadlo ti ukázat,
a já se z tvého poučit.
V přátelství naše ega pochopit.
Tvé touze spolupráci nabídnout.

.....soupeření opustit.

JSI LÁSKA?

Jsi můj sen a já tvůj?
Jsi má touha a já tvá?
Jsi teď to, co neexistuje - a přesto jsi?
Jsi něco, co nelze do ruky zachytit?
Jsi to co, nedokážeme z té ruky pustit?
Jsi člověk a zároveň bůh, protože můžeš cokoliv a zároveň nic?
Jsi má i přesto, že tě nechci vlastnit?
Nemůžem o sebe přijít, protože se máme navzájem!

JÁ KDYŽ ZAMILOVANÝ JSEM

Jsem motýlek, co lítá kolem tebe, aby ti opyloval květiny,
pro tvou radost.
Jsem teplo pod tvou peřinou, co ti pomůže ke sladkému spánku,
ve kterém si odpočineš.
Jsem to nejtěžší jídlo, co ti dodá svou lehkostí sílu.
Jsem touhu, co ti modravou dálavu ukáže.
Jsem tím vším a zároveň bych chtěl být.
Jsem, protože tím vším jsi pro mne ty.

KNIHA

Když dopíšeme poslední řádek na listu papíru, tak můžeme prohlásit, že jsme popsali celý list. Než se k nám dostal, tak byl nařezán z jiného většího listu (možná byl dokonce namotán do velké role). My nevíme, kde jsou jeho zbylé části a navíc se části pomíchaly. Aby bylo naše prohlášení pravdivé, musíme najít ostatní listy.

Z listů se skládá kniha a lidé jsou jako knihy plné popsaných listů informacemi.

Můžeme si v nich číst a oni zase v nás. Hledat ty správné informace. A to dokonce i přes křik: „Moje, moje informace. Jsou jenom Moje!“ Bránit se čtení je zbytečné a dokonce hloupé, protože všichni máme omezenou kapacitu své knihy, a tak si můžeme brát jen informace, které potřebujeme. Ty informace si stejně jen čteme.

Je zbytečné se rozčilovat nad tím, že nějaký člověk něco neví. Chová se hloupě, protože jen nemá potřebné informace. Může si je přečíst v nás. V té naší knize. My to víme.

My svým rozčilováním jen ztrácíme čas a tím i energii na své studium potřebných informací. K vědomostem, které nám brání k dosažení našeho cíle. Cíle prožít si šťastný život.

Štěstí každého člověka je jiné. Každý z nás si pod tímto pojmem představuje něco jiného. Něco však mají naše šťastné životy společné. To pochopíme, až štěstí dosáhneme.

.....Během našich životů máme možnost poznat okamžiky štěstí. Jsou to krátké okamžiky, které si mnohdy ani nestihneme užít, natož je pochopit a dát jim tak stálost věčnosti. Ty nám však jen ukazují cestu, abychom nezapomněli.

Na celém světě je dnes už taková spousta knih, že je nemožné všechny přečíst. Když však víme, které knihy a jaké informace z nich potřebujeme, můžeme se ve svém životě stát třeba doktorem či postavit dům. Dosáhneme každé naší touhy.

K našemu šťastnému životu potřebujeme sestavit tu správnou knihu. Univerzitu, ve které se to učí, se říká škola života a okamžiky štěstí nejsou její přestávky.

Ty chvíle nás učí, které nástroje máme používat.

V těch chvílích se většinou usmíváme a jsme k okolí přátelští. Ve svých hlavách uznáváme svobodu i druhému a na boj nemáme ani pomyšlení.

V tu chvíli nám šéfuje rozum srdce a ne mozkou.

MOZEK A MYŠLENKA

Myšlenka se nedá změřit ani zvážit. I vědecké výzkumy dokázaly, že v rámci regenerace lidského organismu se obměňují i buňky v lidském mozku. Vyplavují se z našeho těla jako cokoliv jiného. Jako by ta mozková hmota v naší lebce vytvářela pro myšlenku pouze prostor. Každý záhyb, každá část mozku je jako šuplík či skladiště na jednu součástku, ze které se skládá myšlenka celá. Jejím důsledkem je čin (např. pohyb paže či vytvoření vlastního pocitu jedince). Poškození či znepřístupnění nějaké části mozku nám zabraňuje plně vytvořit náš záměr. Zamezuje nám přístup do prostoru s určitým obsahem.

Mozek můžeme přirovnat ke skladišti součástek třeba na výrobu auta. Člověk chce jet (žít) za každou cenu, a tak musí sestrojít automobil. Automobil, ne hračku. Sedět však v autě s klimatizací, v perfektním sedadle a navozovat si pocit jízdy je sice přímo zážitek, ale když na konci cesty vystoupí ze svého auta, tak zjistí, že je na stejném místě. Pocit zklamání z takové jízdy může být pak velmi nepříjemný, protože si uvědomí svůj nenaplněný záměr. Pro jízdu v autě jsou důležité a méně důležité jeho části. Tahat za ruční brzdu a přidávat plyn můžeme však v obou případech.

MYŠLENÍ

Lidské myšlení nemá hranice. Je nekonečné. Přemýšlet můžeme v mnoha rovinách. Existuje **plošné myšlení**, kde se výsledek skládá z dosazených veličin (např. $E = m \cdot c^2$). A nebo naopak, kde musíme napřed něco udělat, abychom dostali výsledek $m \cdot c^2 = E$.

Avšak existuje i **myšlení prostorové**. Zde je výsledek uprostřed a skládá se z na sobě nezávislých a rozličných veličin, které mají mezi sebou určitou souvztažnost k výsledku.

Například lidé co byli oceněni Nobelovou cenou takto přemýšleli a dokázali toto prostorové myšlení převést do myšlení plošného. My ostatní jsme do jejich vzorečku dosadili potřebné komponenty - a ejhle z teorie se stala hmotná věc, se kterou se dá nejen pracovat, ale i na ni stavět.

A stavět vyvíjet se přece chceme.

ČARODĚJOVÉ

Sedím na konečné v autobusu nočního rozjezdu plných lidí.
Je ticho.
Ani motor autobusu nehlučí. Ještě je čas, a my čekáme.
Koukám na lidi kolem sebe.

Většina lidí v tom půlnočním šeru má osvětlenou tvář. Ve svých dlaních drží mobily a palce se jim rychle na nich v tichosti pohybují.
Náhle autobus nastartuje.
V tom okamžiku převážné většině lidí zmizí mobily v jejich kapsách.
Tváře jim pohasnou.

Koutky úst se mi rozjedou po tváři. Vypadá to komicky. Jako by ten autobus nastartovali lidé těmi mobily.

Člověk ze středověku by si asi pomyslel: „Ha --- čarodějové!“
V jeho době si totiž krátily čas čekání hovorem, a nebo sledovali co se kolem nich děje.

Díky tomu naše civilizace dospěla až sem a má k dispozici i tyto úžasné technické vymoženosti. Napadá mne otázka, kam nás zavede její současné používání a tento neosobní druh komunikace.

Teď však беру do svých dlaní svůj mobil a zapisuji si tyto své myšlenky do SMS.

Snad jim tuto zprávu někdy pošlu.

... snad jim to dojde.

... snad nalezneme společnou ztracenou řeč.

MOŽNÁ PÁR OTÁZEK PRO ŽIVOT, KTERÝ ZA TO STOJÍ ŽÍT

Žiješ svůj život nebo se ho snažíš přežít?

Každý chce být šťastný. Vzpomínáš si, kdy jsi byl naposledy šťastný, člověče? Nevytváříš si umělé pocity štěstí ve svém životě?
Ovládáš svůj život? Jsi bohem svého života nebo mágem - iluzionistou ve světě zrcadel? (někdy mi připadá /vlastně každý den/ že je kolem mne až příliš moc mágů).

Kolikrát jsi měl, člověče, ve svém životě pocit říci svůj názor nahlas a neudělat jsi to?

Vidět neznamená ještě uvěřit. Znamená tedy uvěřit cítit?

Co je důležité - mít důkaz nebo mít pocit, že to existuje.
Není důkaz pocit?

Není strach důvodem, proč nechceme vědět co nás v budoucnu čeká...
Strach z toho, že to nebude odpovídat našim představám?
Není touha něco vlastnit jen touha to pochopit?

Když miluješ všechny lidi. Co uděláš, když se jich sto topí?
Jakým způsobem je můžeš zachránit?
Stem lidem můžeš dát předem varování či průpravu.
Jen jednoho však můžeš zachránit třeba s nasazením života.

Proč se ptáš na něco, na co znáš už odpověď?

BAJKA O NÁMLUVÁCH

K princezně jménem Láska z království zvaném Realita, přišli na námluvy dva princové.

První se jmenoval Zájem z království Fikce.

Druhý se jmenoval Touha z království Fantazie.

Princezna se zeptala prince Zájmu, proč si přivezl tolik věcí sebou? Zájem odpověděl: protože mám o ty všechny věci zájem a nechci je ztratit.

A proč ty ,princi Touho, jsi tak nalehko? Nic sebou nemáš? Vypadáš jako chudák.

Princ odpověděl: vše co mám, jsem vždy ochoten obětovat pro svou touhu, abych jí dosáhl. A tak mám vždy, co potřebuji.

Co myslíš, kterého si princezna vybrala?

PONOŽKY

Narodili jsme se a snažíme se, abychom své životy žili.

Oč doopravdy ale jde - je zemřít. A to je jediná věc, která se každému bez rozdílu podaří.

Snažit se každý den umřít a přitom udělat ještě toto nebo támhleto... Jako by jsme odjížděli na dovolenou a chceme svůj byt zabezpečit tak, aby až se vrátíme, bylo vše v pořádku. To nám vlastně tvoří a zaručuje ten náš vytoužený život.

Produkujeme tak kolem sebe podstatné a důležité věci pro celek. Budujeme ho svými životy. Někteří lidé žijí své životy ve smyslu - po mně potopa. A ta tu ale už prý jednou byla...

Možná ano, možná ne. Kdo ví?

Asi je ta voda jen metafora pro nepříjemný pocit v našich životech.

A tak si říkám: sakra, neteče nám náhodou už do bot?

Asi to zjistím, když se na to zeptám někoho, kdo stojí poblíž mne.

A tak se tě ptám: Nemáš už taky mokré ponožky?

JEN MÁ FANTAZIE?

Jako malé děti jsme utíkaly z reality ve svých fantaziích pryč z různých důvodů. Podnikaly jsme v nich různé dobrodružství a vytvářely si v těchto svých fantaziích jiné reality. Nikdo se nad tím nepozastavoval, protože je to v tomto věku běžné.

Dospělí nás z nich vyváděli a ukazovali nám svou realitu. Realitu pravdivou, společnou, která nás nasýtila, ve které můžeme materiálně žít. Je to společná realita, která je výsledkem vývoje lidské civilizace. Dovedla ji až sem do tohoto okamžiku, a to i přesto, že v tomto ji má každý dospělý jedinec více či méně odlišnou. Díky této společné realitě máme jako lidstvo více a více technologií i jejich neustálé vylepšování. Společná realita funguje díky svému vývoji.

Zatím funguje. Technologie, kterých jsme jako lidstvo dosáhli, napomáhají k dalšímu vývoji ve všech vrstvách lidstva. Nekompromisně směřujeme ke globalizaci. Například internet je tomu nejviditelnější ukázkou.

Myslím si, že vývoj lidstva je stejný jako vývoj každého člověka. Odehrává se ve třech fázích. Nejdříve se fyzicky narodíme a potom nastává období učení a nabírání zkušeností. To trvá do puberty, která nás dovede do dospělosti. Vývoj lidstva jako celku je stejný. Jedna teorie nám ukazuje vývoj fyzický (např. z opice). Pak nastal vývoj materiální za pomoci náboženství (např. křesťanství).

Jaké je však pokračování? Další palec na práci nám asi už nenaroste a materiálních zkušeností a prostředků máme jako lidstvo nadbytek a každým okamžikem ho přibývá.

Nastává čas dospělosti lidstva jako celku. Dospělost znamená duševní a rozumovou úroveň, která umožňuje svobodu konání s plným uvědoměním si jeho následků. Dětská fantazie se v dospělosti mění v umění které převádí fantazii do reálného světa. V lidech však stoupá vnitřní nespokojenost se společnou realitou. Mnozí ji nedokážou pojmenovat, a tak se uchylují k boji, jiní se uzavírají. Bojí se globalizace. Globalizace společnosti, lidstva jako celku bez duševní dozrálosti. K přelomu v dospělost nedochází však u každého stejně a v tomto případě nelze uzákonit věk dospělosti jedince.

Jak to tedy vyřešit? Myslím, že již zmíněnou svobodnou komunikací.

O PĚTI VJEMECH DĚJE

Světlo je náš přítel, který nám ukazuje věci ve tmě intenzitou odrazů svých paprsků. Zrak je jako brána do knihovny vzpomínek, ve které můžeme listovat se zavřenýma očima.

Zvuk rozechvívá vibrace našich emocí. Sluch nám pomáhá v rozhodování a orientaci v prostoru.

Vůně nás přesvědčí o správnosti děje. Čich a chuť jsou jako dvojčata, které nám dopřávají chvíli odpočinku.

Dotek nám vymezuje prostor, ve kterém se můžeme rozhodnout. Hmat a řeč nám pomáhá uskutečnit svůj záměr.

Pocit je touha a hnací síla děje. Je příčinou i důsledkem a mysl je jejím tvůrcem.

O MALOVÁNÍ

Pohrdá-li malíř detailem a obdivuje celek
- nikdy nezachytí hloubku.

Obdivuje-li detail a pohrdá celkem,
- nezachytí prostor.

O HUDBĚ

Slova v písni vyjadřují pocit děje.
Jejich zvuk a hudba v nás rozechvívá vibrace emocí.
Dobrá písnička má tyto dvě složky sladěné.

O DESIGNU

Prostor kolem nás vnímáme nejen zrakem, ale i čichem, sluchem a dotekem. O všem rozhodujeme my. Náš vnitřní prostor. Nebudeme-li brát na zřetel oba tyto prostory a uspořádáme pouze jeden z nich, nedocílíme nikdy dokonalého výsledku. Dobrý designér, pomáhá nalézt rovnováhu mezi těmito dvěma prostory.

ŠTĚSTÍ V OKAMŽIKU

Když si ho neuvědomíme, tak nám proteče mezi prsty jako voda. Ucítíme ji, ale nenapijeme se.

MĚSÍC A SLUNCE

Mnozí lidé jsou jako měsícem svého života.

Část dne jsou schováni a druhou září. V době svého úplňku působí tak magneticky, až se o nich skládají básně. Jenže každý měsíc má svůj stín a září jen díky paprskům slunce, které se od něj odrážejí.

Ty paprsky jsou jako myšlenky, jeho vnitřní hvězdy. Hvězdy nazývané Hara nebo duše či jeho já jak chcete. Slunce nemá stín. Jen neustále září a za tmy nám svítí na cestu pouhým odrazem svých paprsků.

Staň se člověče prosím hvězdou svého života. Ostatní hvězdy svítí stále, mají tě rádi a chtějí s tebou kdykoli komunikovat.

NAŠE DĚTI

Své děti učíme žít ve světě, který se nám nelíbí a na kterém se podílíme.

Učíme je říkat „Dobrý den“, když vidí druhého člověka tak důrazně, až v nich potlačujeme přirozenou radost ze setkání s druhým člověkem. Úsměv ze srdce, který máme už od narození, tak zapadá v zapomnění.

Přicházíme na tento svět s touhou poznání, sdružování se a tvoření. Pocit, že něco musíme, nás mnohdy odrazuje od spolupráce s druhými lidmi.

Kdy si dáme možnost změnit svět, ze kterého nemáme příjemný pocit a svým dětem se staneme „pouze“ průvodci a oporou na tomto světě? Není už konečně čas dát šanci světu, kterému jsme na začátku svého života tak bezmezně důvěřovali a obdivovali jej? Jsme svým dětem nedůvěřivými diktátory, kteří neakceptují šanci na změnu?

UŽASNÝ SVĚT

Svět je jako jeden velký kouzelný koláč.
Můžeme dýchat, pít a jíst kolik a jak dlouho chceme.
Každou chvíli můžeme ovlivnit i co. Dokonce i lásky je tu stejně.
Můžeme milovat i více lidí najednou.
Jen jeden člověk nám však v okamžiku zahřeje srdce.

OVLÁDNUTÍ

Myšlenka je dílo v okamžiku.
Jak můžeme plně ovládat své činy,
když nejsme schopni si uvědomit okamžik jejich zrodu?
Jsme vlastně jen jejími pozorovateli a naivními žáky,
co se snaží řídit jejich dopad.
Jak můžeme plně pochopit konání druhého člověka,
když jsme plně nepochopili podstatu svého?
Myšlenky jsou jako hvězdy na nočním nebi,
ke kterým nemůžeme doletět bez toho,
aby se v nás něco změnilo.

KDE KONČÍ NAŠE SNY

Naše sny jsou jak lístky padající ve větru.
Nevíme, kam dopadnou.
Pokryjí však zemi s ostatními snílky zcela.
Naše touha je vítr, co rozfouká pod námi tlející hromadu.

ZROZENÍ

Žena když dýchne, je to jako když dýchne drak jang.
Když dýchne muž je to vydechnutí draka jing.
Splynutí těchto dechů je život tvořivost krása hmota.
Dýchám, tudíž tvořím. Miluji.

ZRCADLO

Je jednoduché druhým radit.
Děláme tak vlastně zrcadlo druhým.
Je nesnadné však najít to správné zrcadlo na naší otázku.

VĚDOMÍ

Lidské vědomí je jako papírová krabička putující po naší planetě.
Naše touha ji neustále žene vpřed.
Musíme s ní však opatrně.
Někdy se totiž sune po drsném písku, jindy pluje vodě.

HRA

Být debilem, mít papíry na hlavu, bych si přál.
Smál bych se na svět a každý by si se mnou hrál.
Být rozumným, to není o co stát.
Potřebuješ velkou touhu, aby sis mohl celý život hrát.

PAT A MAT

Přítomnost se skládá z minulosti.
Avšak z budoucnosti se skládá vše.
Touha je cesta budoucnosti.

-
Minulost je fikce tvé mysli
A fantazie je její budoucnost.
Teď - je volba tvé přítomnosti.

SVOBODA

Svobodu si neudržíš penězi, ale myslí - svým intelektem,
kterým jsi je získal.

NAČ JE TOUHA

Toužíš-li po něčem, tak ať děláš cokoli, tak svůj život žiješ.
Bez touhy ho přežíváš.
Cíl určuje pouze směr. Vždyť už jsi ho mnohokrát dosáhl.

STRES

Stres je černé světlo, které vrhá bílý stín na kopii naší budoucnosti.

ZMĚNA

Když se ti něco nelíbí a chceš to odstranit - hledej tomu příčinu.
Odstraňováním jednoho důsledku vždy jen uvolňuješ prostor,
který nahradí jiný.
Mnohdy zjistíš, že tou příčinou jsi to ty.

Nechce se ti? A přesto chceš změnu?

Zavři oči a představ si, že tvůj život začíná právě teď! ...

... Máš to?

A od teď myslí jen na to, co chceš a začni tak žít.
Neztrácej svůj čas myšlenkami na to, co nechceš.

To se ti do života připleče samo, ale už jen jako ukazatel na to, co chceš.

Tvoříš tak nejen SVOJI budoucnost.

PAMĚTI

Mluvíme-li o sobě, píšeme své paměti.
Píšeme-li své paměti, nemáme co nového říci.
Zamyslíme-li se nad sebou, tvoříme budoucnost.
Zamyslí-li se nad tebou druhí - píší tvé paměti.

Pokračování?

Zanechávám před sebou nepopsané listy.
Jsou i pro tebe, člověče, k dopsání ...

